

БУКВА ДО БУКВИ —
І ВИНИКЛО СЛОВО.
СЛОВО ДО СЛОВА —
ЗВУЧИТЬ РІДНА МОВА.

ІГОР СІЧОВИК

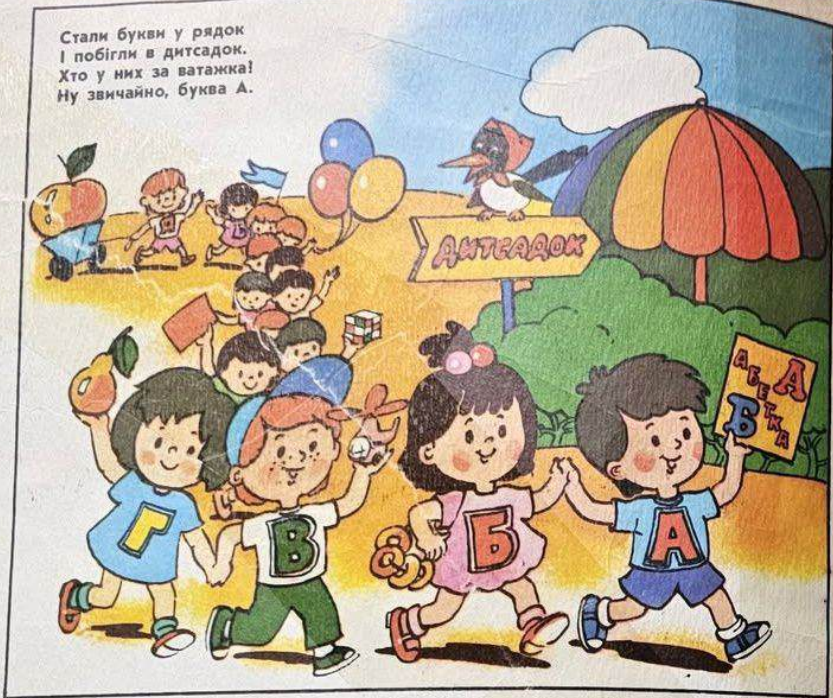
АБЕТКА

ВІРШІ, ЗАГАДКИ,
ОПОВІДАННЯ, КАЗКИ,
ІГРОВІ ЗАВДАННЯ,
УКРАЇНСЬКА АБЕТКА

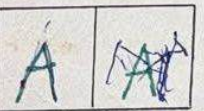
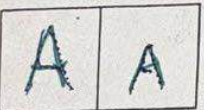
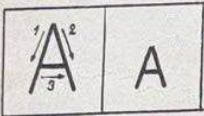

Стали букви у рядок
І побігли в дитсадок!
Хто у них за ватажка!
Ну звичайно, буква А.

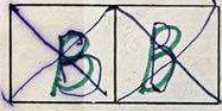
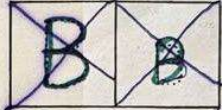
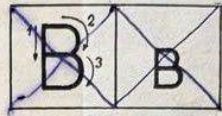
А а

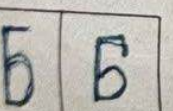
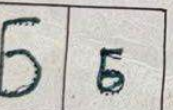
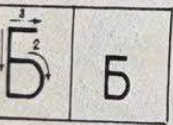
Все у зелені довкола:
Пасовища, ліс і поле.
Мчать струмочки до ріки,
Ліплять гнізда ластівки,
І в сороки новина,
Облітала всі вона,
Сповіщаючи:
— ВЕСНА.

В в

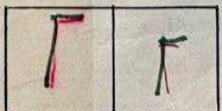
Б б

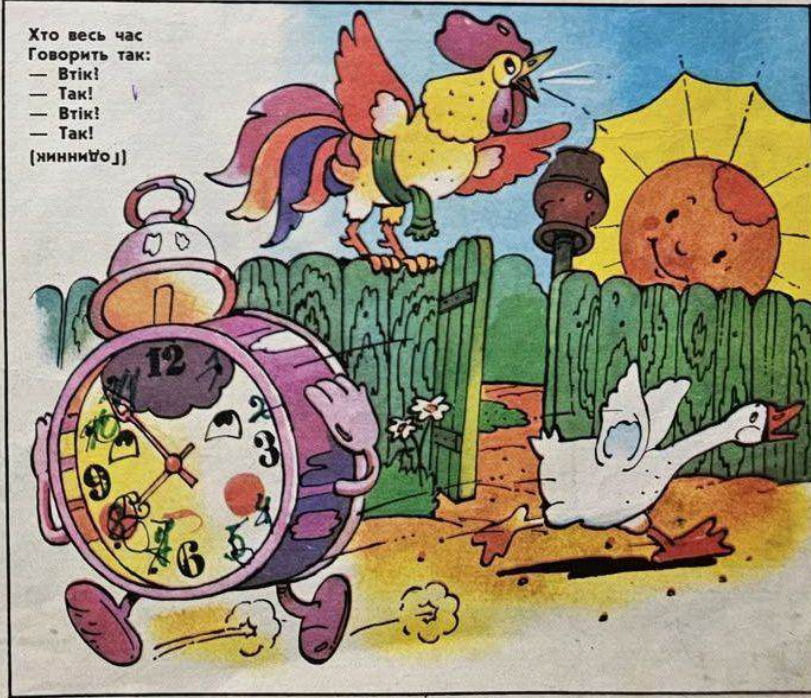
Цілий день біля воріт
Вчив баранчик алфавіт.
Добре вивчив себе,
Та завчив лиш букву Б.

Г г

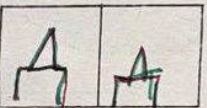
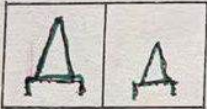
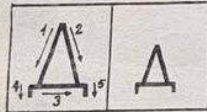
Хто весь час
Говорить так:
— Втік!
— Так!
— Втік!
— Так!
[жінчині!]

[жінчині!]

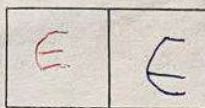
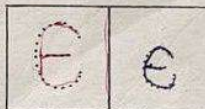
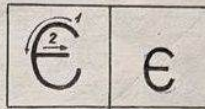
Д д

Я побачив гарний дім.
Хто живе у домі тім!
Здогадалися, мабуть,
В ньому літери живуть.

Є є

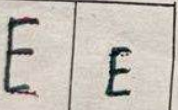
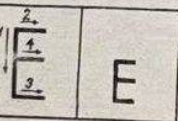

Вгорі — гачок,
Внизу — гачок,
А поміж ними —
Язичок.

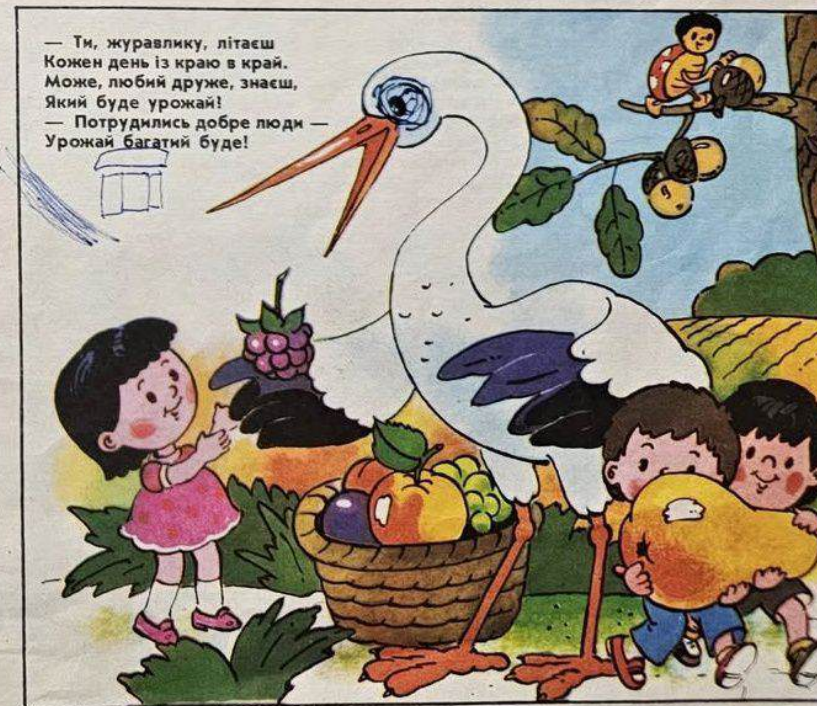
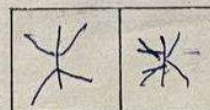
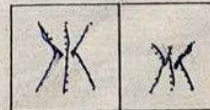
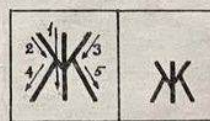

Е е

— Брате, глянь, — кричить сестричка, —
Мчить на мене електричка!..
А тепер поведе в кімнату
Величезний екскаватор!..
Ой, на нас біжить кабан!..
Затули мерщій екран! —
Цок! — і вимкнув брат Антон
Телевізор «Електрон».

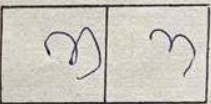
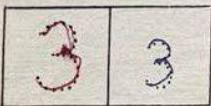
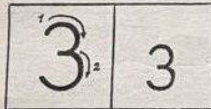
Ж ж

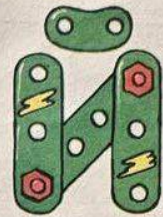
— Ти, журавлику, літаєш
Кожен день із краю в край.
Може, любий друже, знаєш,
Який буде урожай!
— Потрудились добре люди —
Урожай багатий буде!

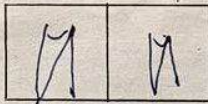
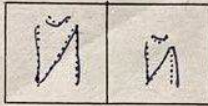
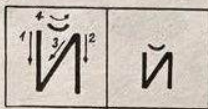
З з

Кружляє ніжно білий пух,
Міняє зайчик свій кожух,
Вдягає лиска рукавички,
Співають весело синички,
Ведмідь в барлозі вже дріма...
Яка пора, скажіть!
— ЗИМА.

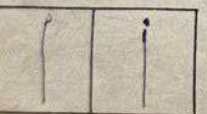
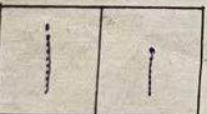
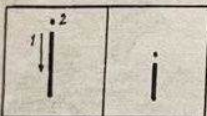
Й й

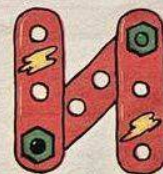
Чи то дощик ллє довокла,
Чи лютє завірюха,
Буква Й нїде й нїколи
Не скидає капелюха.

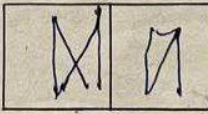
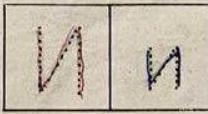
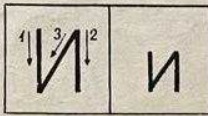
І і

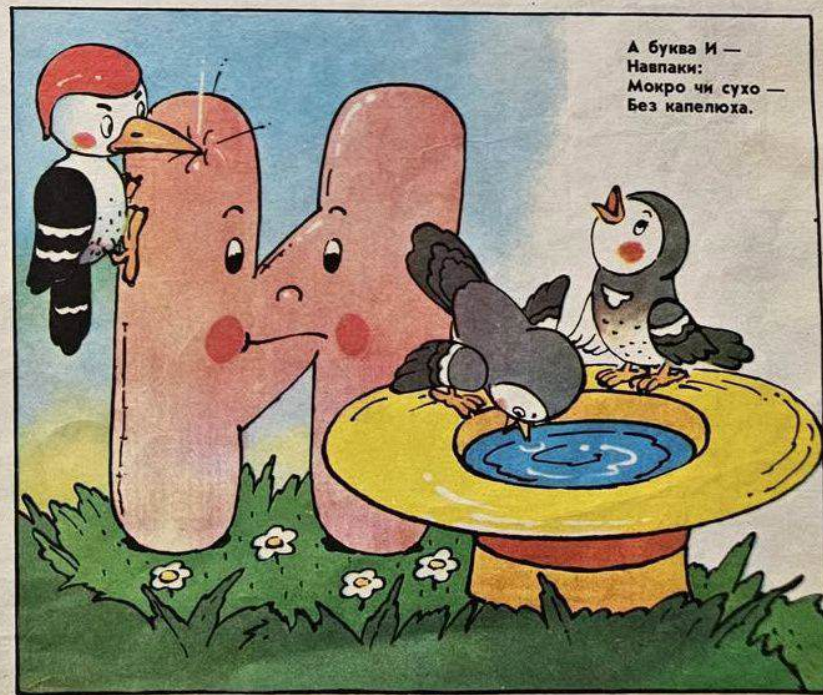
— Ей, стовпчику!
— Я не стовпчик...
— Ей, хлопчику!
— Я не хлопчик...
— Хто ж ти!
— Буква і!
— Що в тебе на голові —
Шапка!
— Ні.
Кралка.

И и

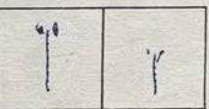
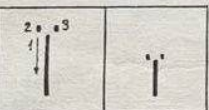

А буква И —
Навпаки:
Мокро чи сухо —
Без капелюха.

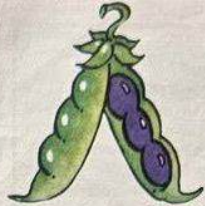

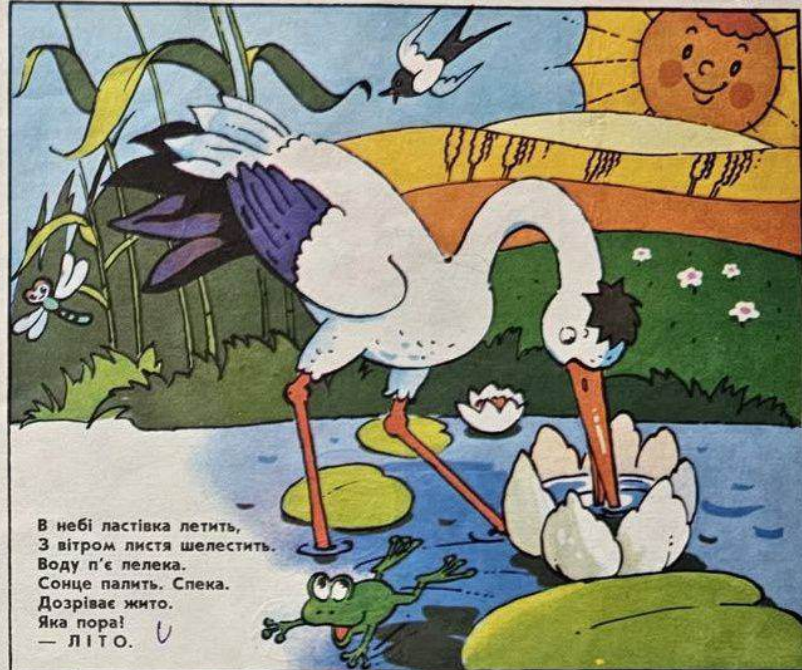
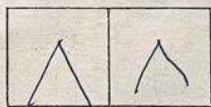
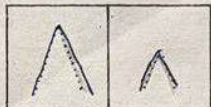
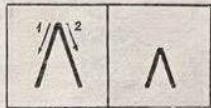
İ і

Іде Зайчик у трамваї
І довкола позирає.
Тут підходить їжачок
І говорить: — Ваш квіток! —
Червоні Зайчик густо
І дає листок... капусти.
Пожував їжак листок.
— Це, — говорить, — не квіток.
Доведеться вам зійти
І додому пішки йти.

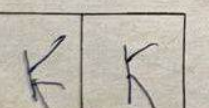
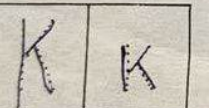
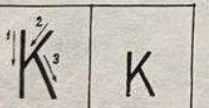
Л л

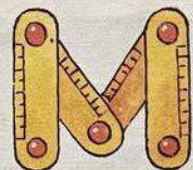
В небі ластівка летить,
З вітром листя шелестить.
Воду п'є пелека.
Сонце палить. Спека.
Дозріває жито.
Яка пора!
— ЛІТО.

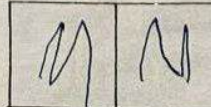
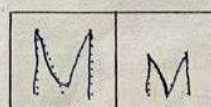
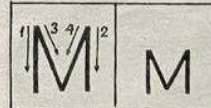
К к

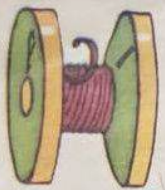
Любить сонце, любить воду —
П'є її з водопроводу.
Не стрибає і не скаче,
Хоч і круглий, наче м'ячик.
Не гіркий і не солоний,
А солодкий і червоний.
Як же зветься цей товстун.
Здогадалися!
— КА ВУН.

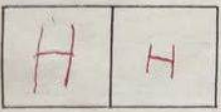
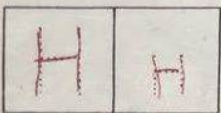
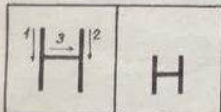
М м

Великі мурахи
Грали у шахи,
А маленькі мурашки —
У шашки.

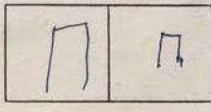
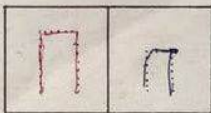
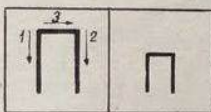
Н н

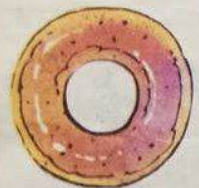
Бабуся Надія дала Наталочці котушку з нитками, і каже:
 — Це не проста котушка, а чарівна...
 — Що ж у ній чарівного! — запитала Наталочка.
 — В цій котушці прихована одна буква. Яка саме — дізнаєшся, як тільки вишиєш рушничок...
 Довго вишивала Наталочка рушничок. Нарешті нитка скінчилася — і дівчинка радісно вигукнула:
 — Тепер я знаю, що таїлося під нитками: буква Н!

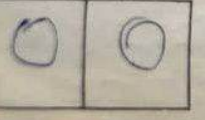
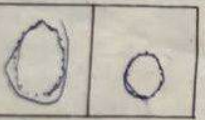
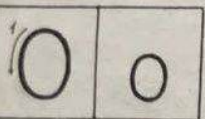
П п

Вранці тато з магазину
 Приніс дітям пластиліну.
 Здивувалася Поліна:
 — І нащо мені ця глина!...
 Пластилін пом'яв Павлусь,
 До сестрички посміхнувся —
 І в руках у нього виник,
 Мов живий, червоний півник.

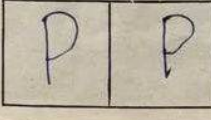
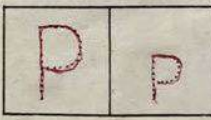
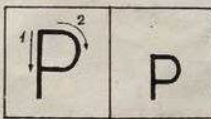
О о

В зеленом лісі побував
 Якийсь художник — і поволі
 Дерева перефарбував
 У золотисто-жовтий колір.
 — Ти хто такий! —
 я здивувався. —
 Чому тебе не бачив досі!
 — То придивися, — хтось
 озвався, —
 І ти тоді побачиш
 ОСІНЬ.

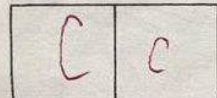
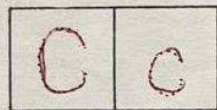
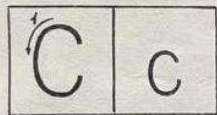
Р р

Тигреня мале ричить,
 Яку букву воно вчить!

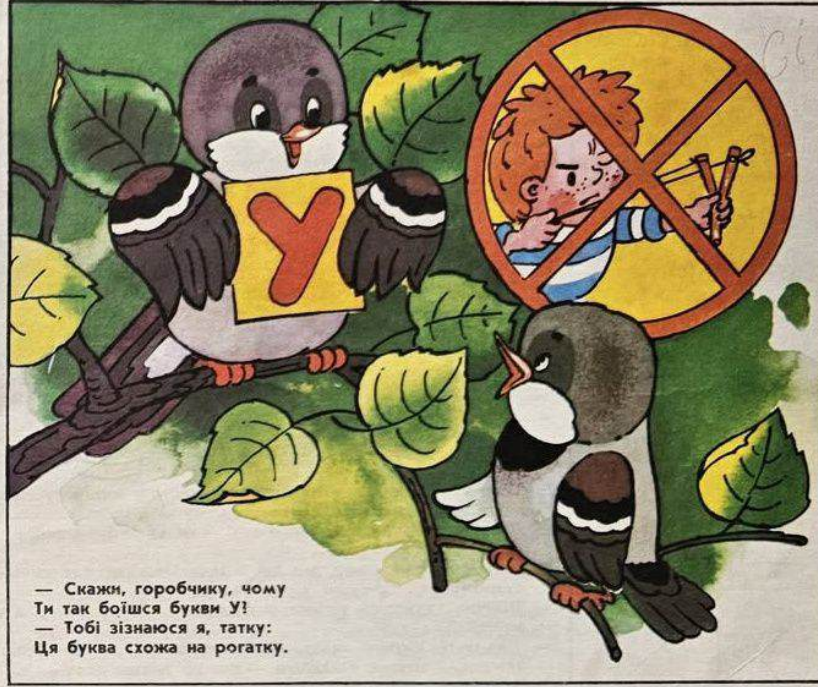
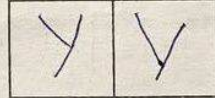
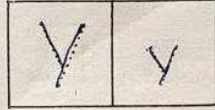
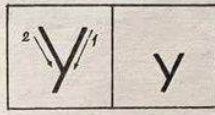
C c

— Ти чому, сороконіжко,
Не виходиш гратись в сніжки!
— Доки взую сорок ніг,
То розтане зовсім сніг.

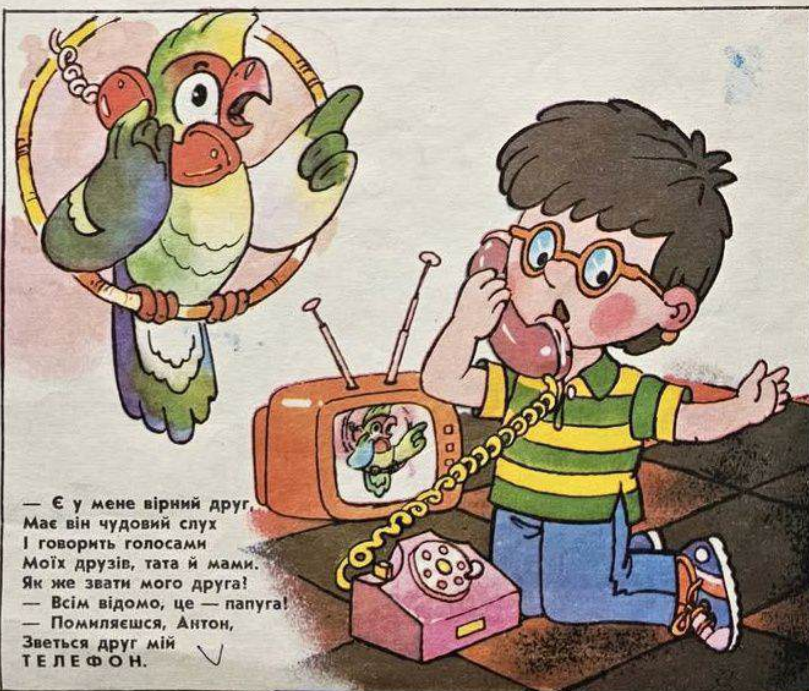
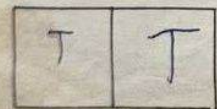
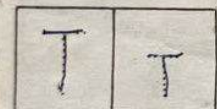
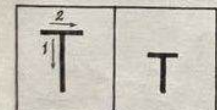
Y y

— Скажи, горобчику, чому
Ти так боїшся букви У!
— Тобі зізнаюся я, татку:
Ця буква схожа на рогатку.

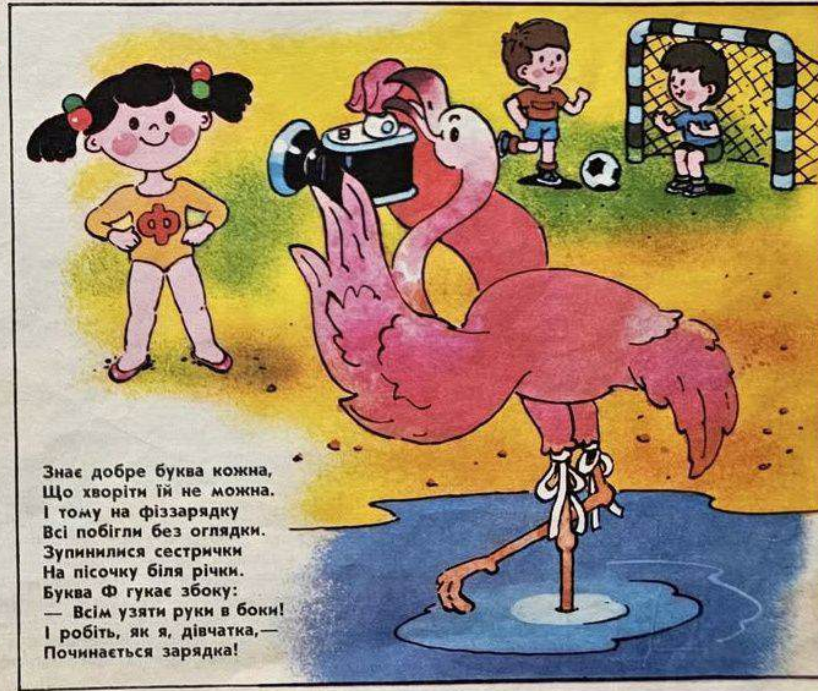
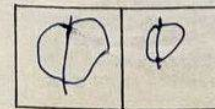
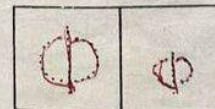
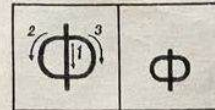
T t

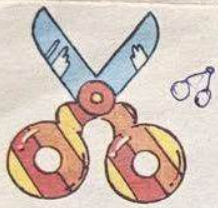
— Є у мене вірний друг,
Має він чудовий слух
І говорить голосами
Моїх друзів, тата й мами.
Як же звати мого друга?
— Всім відомо, це — папуга!
— Помиляєшся, Антон,
Зветься друг мій
ТЕЛЕФОН.

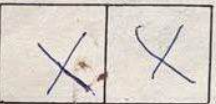
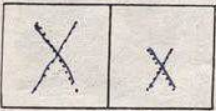
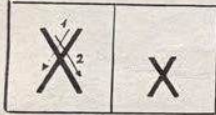
F f

Знає добре буква кожна,
Що хворіти їй не можна.
І тому на фіззарядку
Всі побігли без оглядки.
Зупинилися сестрички
На пісочку біля річки.
Буква Ф гукає збоку:
— Всім узяти руки в боки!
І робить, як я, дівчатка,
Починається зарядка!

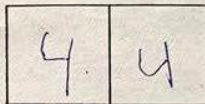
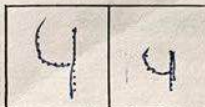
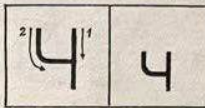
Х х

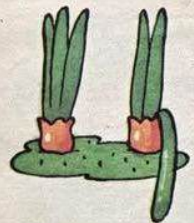
Дід Харитон попросив Михайлика принести з магазину хліба. Хлопчик швиденько повернувся додому та й каже:
 — Дідусю, я вам купив хліба, а собі — халви. Я дуже люблю халву, а без хліба можна обійтися!
 День їв Михайлик халву, два дні їв Михайлик халву, а на третій не витримав і мовить старому:
 — Дідусю Харитоне, хочете, я віддам вам свою халву, а ви мені — хоч шматочок хліба!..
 — Але ж ти, внучку, казав, що без хліба можна обійтися...
 — Можна, — зітхнув Михайлик, — але не довше двох днів.

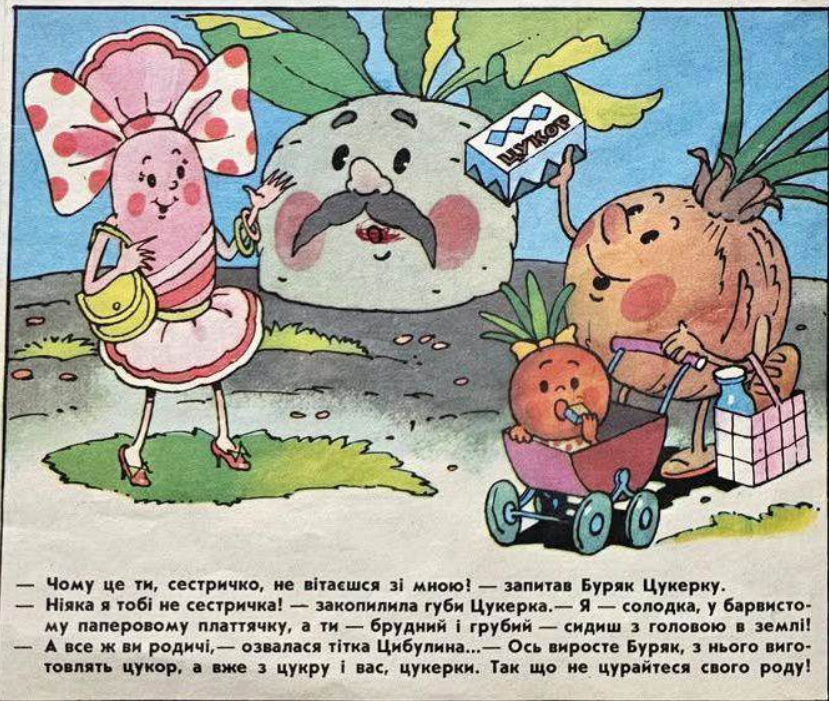
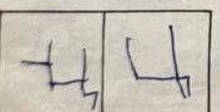
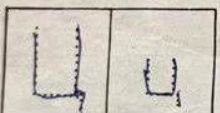
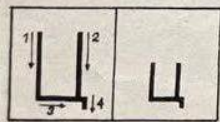
Ч ч

Засперечалися у дорозі Черевики з Чоботями:
 — Без нас, — кричав Черевики, — ніяк не обійтися. Ми — легкі, красиві, зручні, а ви, Чоботи, — грубі, великі, важкі. Кому ви потрібні!
 І саме тут вони побачили поперед себе болото. Розгубилися Черевики: як же його перейти! Адже вони можуть не тільки забруднитися, але й утонуті! Тим часом Чоботи підхопили Черевики і перенесли їх через болото.

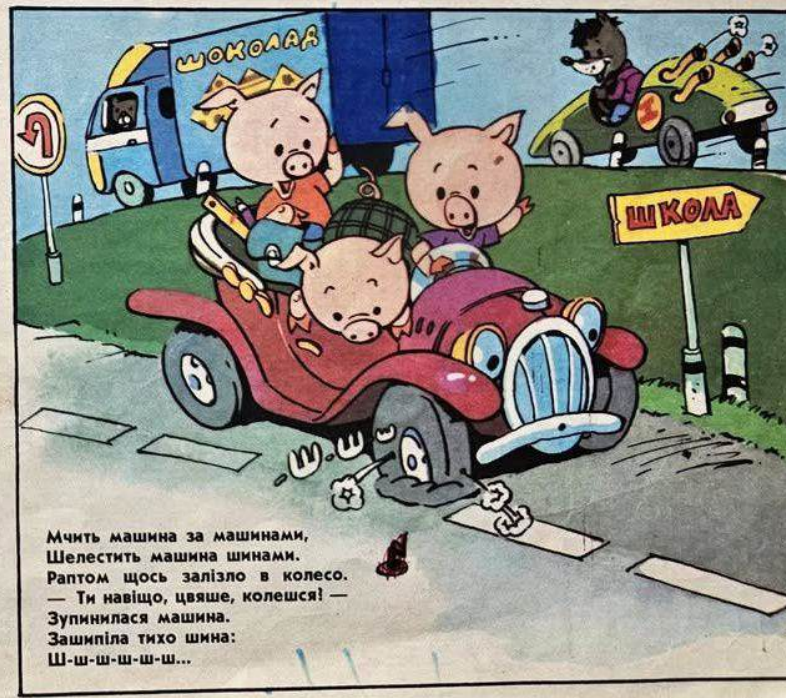
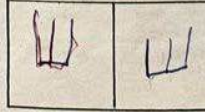
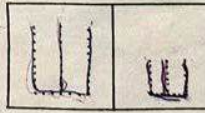
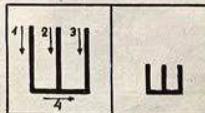
Ц ц

— Чому це ти, сестричко, не вітаєшся зі мною! — запитав Буряк Цукерку.
 — Ніяка я тобі не сестричка! — закопилила губи Цукерка. — Я — солодка, у барвистому паперовому платячку, а ти — брудний і грубий — сидиш з головою в землі!
 — А все ж ви родичі, — озвалася тітка Цибулина... — Ось виросте Буряк, з нього виготовлять цукор, а вже з цукру і вас, цукерки. Так що не цурайтеся свого роду!

Ш ш

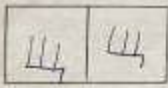
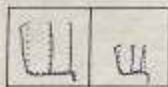
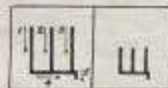
Мчить машина за машинами,
 Шелестить машина шинами.
 Раптом щось залізло в колесо.
 — Ти навіть, цвяхе, колеяш! —
 Зупинилася машина.
 Зашипіла тихо шина:
 Ш-ш-ш-ш-ш-ш...

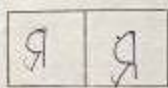
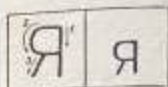
Були ці слова: Ш:
 — Ти стрибав, як лиси.
 Я не тебе дуже слюю.
 Як стрибати так не мому —
 — А відаєш тут проста:
 Я — з хвостом,
 Ти — без хвоста.

Ш Ш

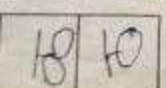
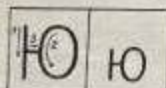
Я Я

— Хто танцює гарно, дітко!
 — Я! — Мишко озався швидко.
 — А некреде хто співає!
 — Я! — він руку підняв.
 — А найбільший хто завліко! —
 Дити крикнув:
 — Миш-хо!

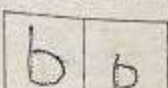
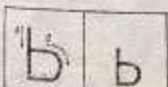
Ю Ю

Юра — рибку улікав,
 Гриць — картоплі накопав,
 Петрик із кринички
 Вітаєву водичку,
 А маленька Юля —
 Принесла цибулі,
 Кропу і петрушку —
 Зварить мама ю шкн.

Ь ь

Підняли ми букву Р
 І поставили стовп.
 Що ми маємо тепер!
 М'ЯКИЙ ЗНАК.

А В К Л Х

Б І Б

В Р А М І Ч К

Г О Ц І Х

Д Ж Р І Л Ь

Е Л Е К А

Є Н О Т

Ж А Б А

Н О С О Р О Х

О Ж И Н А

П І В Е Н Ь

Р А К

З А Е Ц Ь

И Ш А

І Н Д І К

Ї Х А К

Х О М Я К

Ц И Б У Л Я

Ч Е Р Е П А Х А

Ш И Ч К А

Й О Ш Ц Я

К Е Ч И К А

Л И С И Ц Я

М А К

Щ У К А

Ю Л Ь П Я

Я Б Л У К А

К І Н Ь

Н О С О Р О Х

О Ж И Н А

П І В Е Н Ь

Р А К

С О В А

Т Р О В Н А Я

У Ш І П Р

Ф А З А Н

Х О М Я К

Ц И Б У Л Я

Ч Е Р Е П А Х А

Ш И Ч К А

Щ У К А

Ю Л Ь П Я

Я Б Л У К А

К І Н Ь

Кни́ «Веселка» 1990

Создан Игорь Прокофьевич, 4 Э Б У К А. Книга-картина с игровыми заданиями. (На украинском языке). Для дошкольного возраста. Художник Валентина Ивановна Соменюк. Киев «Веселка».
 Редактор О. П. Сандурь. Художник-редактор О. І. Палавко. Технический редактор В. І. Самборук.
 Корректор Р. М. Зарембоцька, М. Н. Задю на виробництво 27.12.85. Підписано до друку 11.07.89.
 Формат 40×90/8. Папір офсетний. Гарнітура журнальна рублена. Друк офсетний. Умовн. друку
 мек. 2,0. Обл.-гад. арс. 2,83. Тираж 100 000 пр. Зам. 2—719. Ціна 10 к. Орден Дружби народів
 видання «Веселка» (кооперативна редакція) ігрових книжок «Гралики», 252253, Київ, МСП,
 Мельникова, 43. Підготувала на замовлення Головного підприємства РВФ «Поліграфкомга»,
 252037, Київ-17, Довженка, 3.

4203010200—(86(1))
 М309(04)—88 на огиош.

© Видання «Веселка», 1990

